

ใครฆ่า ประธานาธิบดีสหรัฐฯ

หนึ่งฤทัย เปรมปรีดา เรียบเรียง

ใครซ่า
ประธานาธิบดี
สหรัฐฯ

ใครฆ่าประธานาธิบดีสหรัฐฯ

ISBN (e-book) : 978-616-95018-0-0

หนังสือหาย เปรมปรีดา : ผู้เรียบเรียง

โฮป สำนักพิมพ์

Hope.press2014@gmail.com

จัดทำโดย

สุปัญญา อึ้งหนองบัว

๑๐๙/๒๑ ซอยสวนสยาม ๓ ถนนยาว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๘

© สงวนลิขสิทธิ์ ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

คณะบรรณาธิการ

สุริย์รักษ์ พันธุ์งาม, ฉลองรัฐ ไชยไพศาล

ศิลปกรรม

Hope Studio

Who Killed
the
President of the
United States

จากสำนักพิมพ์

.....

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งประมุขปกครองประเทศ คือตำแหน่ง **“ประธานาธิบดี”** แต่ก่อนหน้าจะมีการก่อตั้งขึ้นเป็นประเทศอย่างแท้จริงนั้น ประเทศนี้เคยเป็นอาณานิคมแห่งหนึ่งของอังกฤษมาก่อน กระทั่งหลังจาก **“สงครามปฏิวัติอเมริกา”** (ค.ศ. 1775-1783) ที่สหรัฐอเมริกาเป็นฝ่ายชนะแล้ว สหรัฐฯจึงได้ประกาศอิสรภาพจากอังกฤษ และประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐฯก็คือ **จอร์จ วอชิงตัน (George Washington)** ผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญอย่างมากในช่วงสงครามปฏิวัติอเมริกา ที่ทำให้กองทัพสหรัฐฯสามารถสู้รบจนได้รับชัยชนะเหนืออังกฤษ

อันที่จริงสหรัฐอเมริกามีประวัติศาสตร์การสร้างชาติมาเพียงไม่กี่ร้อยปีเท่านั้น ถือว่าสั้นมาก แต่นับตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ เป็นต้นมา ประเทศนี้กลับขึ้นมาเป็นมหาอำนาจลำดับต้นๆได้ด้วยความใหญ่โตของ

ระบบเศรษฐกิจและความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมซึ่ง
แข่งหน้ามหาอำนาจอื่นๆไปได้ กระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ สหรัฐฯ
ก็ผงาดขึ้นเป็นมหาอำนาจอันดับ ๑ แต่ก็มีรัสเซียคอยคานอำนาจอยู่อีก
ขั้วหนึ่ง ตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯจึงถือเป็นตำแหน่งที่ทรงอำนาจ
มาก เพราะคล้ายกับสามารถกุมชะตากรรมโลกได้ที่ไม่เพียงจะมีอำนาจ
ปกครองสหรัฐอเมริกา แต่ยังครอบคลุมไปทั่วทั้งโลกที่ผลประโยชน์ของ
ประเทศนี้ไปถึง

ประธานาธิบดีสหรัฐนับแต่เริ่มมีประเทศจนถึงปัจจุบันมีทั้งสิ้น
44 คน แต่การจะขึ้นนั่งตำแหน่งนี้ได้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องผ่านการต่อสู้
และแข่งขันกันอย่างมากมาย ทั้งที่ทราบตำแหน่งนี้ต้องแบกรับภาระ
อันหนักอึ้งมากมายทั้งเรื่องภายในและภายนอกประเทศ แต่ก็มีแต่คนที่
ต้องการขึ้นมานั่งตำแหน่งนี้ ก็เพราะ “อำนาจ” นั่นเอง แต่เกมอำนาจนี้
ก็เสี่ยงมากถ้าหากพลาด เพราะผลประโยชน์ที่นั่งทับอยู่นั้นเกี่ยวข้องกับ
คนหลายฝ่าย และในอดีตที่ผ่านมา ประธานาธิบดีสหรัฐฯหลายคนก็ถูก
ปองร้ายและถูกลอบสังหารมาหลายครั้งหลายหน หนังสือเล่มนี้ไม่มีจุด
ประสงค์ใดแอบแฝง นอกจากต้องการนำเหตุการณ์เหล่านั้นมาเล่าสู่กัน
ฟังเพื่อให้ทราบว่า มีประธานาธิบดีสหรัฐฯคนใดบ้างที่ถูกลอบสังหารทั้ง
ที่เสียชีวิตหรือไม่เสียชีวิตก็ตาม รวมถึงเหตุการณ์อันจวนเจียนจะกลายเป็น
การลอบสังหาร โดยแทรกมุมมองต่างๆเพื่อให้ท่านผู้อ่านที่สนใจใน
เหตุการณ์การเมืองของสหรัฐอเมริกาหรือของโลกก็ตาม จะได้ทราบว่า
เหตุการณ์เป็นอย่างไร เป้าหมายคือใครบ้าง และใครคือผู้ก่อเหตุ

ด้วยปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ โฮป

สารบัญ

ลอบสังหาร
อับราฮัม ลินคอล์น
๑๗

.....

ลอบสังหาร
เจมส์ เอ. การ์ฟิลด์
๔๗

.....

ลอบสังหาร
วิลเลียม แมคคินลีย์
๖๕

.....

ลอบสังหาร
จอห์น เอฟ. เคนเนดี
๘๓

.....

ลอบสังหาร
รีโอดอร์ รูสเวลต์
๑๒๗

.....

ลอบสังหาร
โรนัลด์ รีแกน
๑๔๕

.....

ลอบสังหาร
โรเบิร์ต เอฟ. เคนเนดี
๑๘๓

.....

การลอบสังหาร
ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาอื่นๆ
๒๑๓

บทนำ

.....

ทำแหน่งผู้นำประเทศของประเทศที่ถือกันว่าเป็นมหาอำนาจสูงสุดในปัจจุบันอย่างเช่นประธานาธิบดีสหรัฐานั้น มักจะเชื่อกันว่าเป็นตำแหน่งที่ทรงอำนาจมากที่สุดในโลกไม่ว่าจะในสหรัฐอเมริกาเองหรือทั่วทั้งโลกก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่การล่มสลายของค่ายคอมมิวนิสต์โซเวียตในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๙๐ เป็นต้นมา จนมีขั้วอำนาจยักษ์ใหญ่ในโลกเหลือเพียงขั้วเดียวคือสหรัฐอเมริกา ในขณะที่รัสเซียซึ่งเป็นขั้วอำนาจอีกขั้วในยุคสงครามเย็นตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ ๒ กำลังบาดเจ็บเพราะความวุ่นวายทางการเมืองภายในประเทศ อีกทั้งประเทศอื่นๆที่มักยืนอยู่ตรงข้ามกับสหรัฐาก็ยังไม่พร้อมที่จะขึ้นมาชนกันจริงๆ เช่นจีน หรือกลุ่มที่เป็นปฏิปักษ์กับสหรัฐอเมริกากลุ่มอื่นๆก็ตาม รวมทั้งประเทศต่างๆที่เคยยิ่งใหญ่และเป็นมหาอำนาจในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ ต่างก็ต้องหลบให้ และเดินตามสหรัฐไม่ว่าจะในด้านการเมือง

who killed the president of the united states

หรือเศรษฐกิจ สหรัฐอเมริกาจึงกลายเป็นมหาอำนาจหนึ่งเดียวของโลกด้วยเหตุนี้ และความเป็นมหาอำนาจหนึ่งเดียวของสหรัฐอเมริกาเช่นนี้ ก็มักจะทำให้คิดกันว่าตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐานั้นน่าจะมีอำนาจอย่างมากมายมหาศาล และสามารถกำหนดทิศทางของโลกให้เดินตามที่ตนเองต้องการได้ แต่ตำแหน่งนี้เป็นเพียงหัวหน้าคณะบริหารประเทศที่ถูกกำหนดขึ้นตามรัฐธรรมนูญโดยมีวาระในการดำรงตำแหน่งชัดเจน ก็คือมีระยะเวลาในการนั่งบริหารที่มีการระบุเอาไว้แน่นอน ไม่ใช่ผู้ที่ถืออำนาจโดยถาวร ซึ่งยังสามารถถูกตรวจสอบหรือถูกถอดถอนได้อีกด้วย หากถูกร้องเรียนว่ามีการใช้อำนาจอย่างไม่ถูกต้อง หรือมีความบกพร่องในการบริหาร ก็คล้ายกับตำแหน่ง CEO ในบริษัทใหญ่นั้นเอง ที่ไม่ได้มีอำนาจโดยสมบูรณ์แต่อย่างใด เป็นเพียงลูกจ้างคนหนึ่งซึ่งขึ้นมานั่งในตำแหน่งบริหารสูงสุด ที่มีคณะกรรมการและมีผู้ถือหุ้นเจ้าของบริษัทที่แท้จริงค้ำคอยู่ หากการบริหารไม่เป็นที่พอใจหรือสร้างความเสื่อมเสียแก่บริษัท CEO ก็ถูกเปลี่ยนตัวได้เช่นกัน ตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ที่เราเชื่อว่ามีอำนาจล้นฟ้าจึงไม่ได้เป็นอย่างที่มักคิดกัน

ในภาพยนตร์ที่เรามักเห็นกันว่าประธานาธิบดีสหรัฐฯเป็นผู้ที่กุมชะตากรรมของโลก เป็นผู้ที่มีอำนาจสั่งการโจมตีประเทศไหนๆ หรือเป็นคนกดปุ่มระเบิดนิวเคลียร์ถล่มศัตรูได้คล้ายเป็นคนตัดสินใจเด็ดขาดแต่ผู้เดียวนั้น อันที่จริงก็ไม่ได้ง่ายเช่นนั้น เมื่อสถานการณ์เข้าขั้นวิกฤติก็ไม่ใช่ว่าประธานาธิบดีจะมีอำนาจตัดสินใจแต่เพียงผู้เดียวได้ในทันที ยังจะมีสิ่งที่เป็นตัวแปรอีกมากมายในการที่จะตัดสินใจขั้นสุดยอดถึงขั้นนั้น ที่จะใช้คานอำนาจของประธานาธิบดี ไม่เช่นนั้นตำแหน่งนี้ก็จะมีความที่ไม่ต่างไปจากเผด็จการซึ่งในโลกประชาธิปไตยหวาดกลัวกันมาก แม้ว่าในรัฐธรรมนูญจะกำหนดให้ประธานาธิบดีมีอำนาจสูงสุดในการบริหารหรือสั่งการใดๆได้ แต่ก็ยังมีรัฐสภาคอยกลั่นกรองและตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหาร และมีศาลสูงสุดคอยรักษาดุลอำนาจเอาไว้ โดย

มอบอำนาจจำกัดเพียงเฉพาะบางอย่างเท่านั้นที่ประธานาธิบดีสามารถใช้อำนาจได้โดยตรง แต่หากเป็นเรื่องที่สำคัญแล้วจะต้องผ่านรัฐสภาทั้งสิ้น ประธานาธิบดีจึงไม่ได้ถืออำนาจสิทธิ์ขาดแต่อย่างใด หรือแม้ในบางครั้งฝ่ายประธานาธิบดีจะพยายามต่อสู้เพื่อให้ได้อำนาจบริหารไว้ในมืออย่างเต็มที่ โดยอาศัยเสียงของสมาชิกสภาในพรรคเดียวกันที่เป็นเสียงข้างมากมาสนับสนุนเพื่อให้ได้อำนาจสั่งการนั้นๆ มาไว้ในมือก็ตาม นั่นก็เป็นเพียงอำนาจที่ผิวเผินเท่านั้น ยังมีอำนาจที่เหนือกว่าประธานาธิบดีก็คืออำนาจในการกำหนดนโยบาย หรือความต้องการจะให้ทิศทางของประเทศดำเนินไปในทิศทางใด ซึ่งสิ่งนั้นมาจากพรรคหรือกลุ่มบุคคลทั้งที่อยู่ในพรรคและนอกพรรคที่สนับสนุนประธานาธิบดีในช่วงเวลานั้นๆ อยู่ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นก็คือผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากนโยบายต่างๆ อย่างแท้จริง หมายถึงกลุ่มบุคคลจากแวดวงต่างๆ รวมกัน ทั้งกลุ่มการเงิน กลุ่มพ่อค้าและธุรกิจอุตสาหกรรม หรือแม้กลุ่มผู้ผลิตอาวุธและผู้ที่อยู่ในแวดวงการทหารก็ตาม คนเหล่านี้ต่างหากที่มีอิทธิพลเหนือประธานาธิบดีและคอยกำหนดบทบาทให้ผู้นั่งในตำแหน่งนี้เดินไปตามทิศทางที่พวกตนต้องการ หรืออาจจะเรียกกลุ่มคนเหล่านั้นว่า “**รัฐบาลเงา**” หรือ “**ดีพ สเตต (Deep State)**” ก็ได้

การเมืองไม่ว่าที่ไหนก็ตาม นักการเมืองแทบจะไม่มีทางเข้าไปอยู่ในสภาหรือได้ตำแหน่งที่นั่งในรัฐบาลได้เลยหากไม่มีคนสนับสนุนให้ขึ้นไปนั่งอยู่ในจุดนั้น ยังเป็นตำแหน่งสูงๆซึ่งมีอำนาจในการบริหารจัดการผลประโยชน์ก่อนโตอย่างผู้นำประเทศด้วยแล้ว กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ยิ่งจะแย่งกันเข้าไปให้การสนับสนุนกันเลยทีเดียว แต่สิ่งที่ต้องแลกก็คือหลังจากที่นักการเมืองเหล่านั้นได้ขึ้นไปนั่งในตำแหน่งสูงๆแล้วก็ต้องผลักดันนโยบายที่เอื้อต่อประโยชน์ของพวกเขาเช่นกัน เพราะคนเหล่านี้คงไม่ลงทุนให้ฟรีๆโดยที่ไม่ได้อะไรตอบแทน ยิ่งตำแหน่งประธานาธิบดีของประเทศซึ่งได้ชื่อว่ามีเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในโลกเช่นสหรัฐอเมริกา

who killed the president of the united states

แล้ว ผลประโยชน์ยิ่งมากมายมหาศาลเพียงใด กระบวนการสนับสนุนก็จะยิ่งโยงใยกันกว้างขวางใหญ่โตมากขึ้นเท่านั้น การเลือกผู้จะขึ้นมาเป็นคณะดูแลผลประโยชน์ให้แก่พวกเขาก็ต้องคัดเลือกกันอย่างหนัก เพื่อที่จะหาคนที่เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์โลกในช่วงเวลานั้นๆมานั่งในตำแหน่งนี้ แม้เราจะเห็นว่าการเลือกเฟ้นตัวผู้ขึ้นดำรงตำแหน่งนี้ของสหรัฐอเมริกาจะมีการออกแบบมาอย่างซับซ้อน มีระบบการเลือกตั้งซึ่งมีความละเอียดเป็นขั้นเป็นตอน แต่อันที่จริงนั้นเป็นเพียงหน้าฉากที่ทำให้เราเห็นว่ามีการแข่งขันกันอย่างบริสุทธิ์ยุติธรรม แต่หากล้วงลึกลงไปแล้วก็จะเห็นว่ามีกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆที่สนับสนุนนักการเมืองอยู่เป็นผู้ผลักดันให้กระบวนการเหล่านั้นเดินไปตามที่พวกเขาต้องการ ซึ่งล้วนแต่เป็นกลุ่มซึ่งเกี่ยวข้องกับนักการเมืองทั้ง ๒ พรรค ไม่ว่าจะเป็นพรรค **เดโมแครต (Democratic)** หรือพรรค **รีพับลิกัน (Republican)** ที่กลุ่มคนเหล่านี้ล้วนแต่สนับสนุนอยู่ ซึ่งพวกเขาจะคอยดูทิศทางของโลกว่าจะเดินไปในทางไหน และสถานการณ์ช่วงเวลานั้นเป็นอย่างไร จึงจะกำหนดตัวของผู้จะขึ้นมาั่งในตำแหน่งผู้พิทักษ์ผลประโยชน์ให้แก่พวกเขาได้ ไม่ว่าจะเป็นใครจากพรรคไหนก็ไม่สำคัญ ขึ้นอยู่กับจังหวะเวลาที่เหมาะสมว่าพรรคไหนหรือคนไหนจึงจะเหมาะสมกับช่วงเวลานั้นๆ ผู้เลือกประธานาธิบดีจึงเป็นคนกลุ่มนี้ต่างหาก โดยอาศัยกระบวนการเลือกตั้งโดยประชาชนเป็นตัวกรองให้เห็นถึงความชอบธรรมเท่านั้น

เมื่อประธานาธิบดีสหรัฐฯขึ้นมาจากกระบวนการสนับสนุนของคนเหล่านี้ แม้จะโดยทางอ้อมก็ตาม ก็ต้องฟังคนเหล่านี้ที่จะคอยส่งสัญญาณให้คิดและเดินตาม ซึ่งคนกลุ่มนี้จะส่งเข้าไปให้ในลักษณะของคำปรึกษา ไม่ว่าจะผ่านทางที่ปรึกษาประธานาธิบดี หรือคณะทำงานที่จะคอยกลั่นกรองเรื่องต่างๆให้เพื่อเสนอเข้าไปในการกำหนดเป็นนโยบาย ซึ่งคณะทำงานเหล่านี้มีอยู่มากมายหลายคณะในชื่อเรียกต่างกัน แต่ล้วนมาจากแหล่งเดียวกัน และมีจุดประสงค์เดียวกันก็คือรักษาผลประโยชน์โดยรวมของ

พวกตนเอาไว้ไม่ให้เกิดความเสียหาย หากผู้ที่กลุ่มผลประโยชน์เหล่านั้นสนับสนุนให้ขึ้นมานั่งในตำแหน่งสูงสุดนี้เล่นตามบทบาทของตัวเองเป็น และสานผลประโยชน์ได้อย่างไร้ปัญหาแล้ว ทุกอย่างก็จะดำเนินไปชนิดราบรื่นไร้อุปสรรค และอาจหมายถึงสมัยต่อไปซึ่งคนผู้นั้นจะได้นั่งอยู่ในตำแหน่งนี้ต่อ แต่หากไม่เล่นไปตามบท หรือเดินออกนอกแถวจากที่ถูกกำหนดไว้ก็จะถูกมองเป็นตัวก่อปัญหา การนั่งในตำแหน่งต่อไปจนครบสมัยก็จะไม่ราบรื่น หรืออาจอยู่ไม่ถึงกำหนดเวลาเลยก็เป็นได้ ตำแหน่งประธานาธิบดีจึงเป็นเพียงบทหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้ให้เล่นเท่านั้น ไม่น่าจะทรงอำนาจจริงอย่างที่มักเชื่อกัน นี่อาจเป็นพล็อตหนัง หรือจะเป็นเรื่องที่เล่ากันในโลกของ *ทฤษฎีสมคบคิด (Conspiracy Theory)* ที่มีการกล่าวถึงกันอย่างแพร่หลาย แต่คนจำนวนมากในโลกนี้ก็เชื่อเรื่องเหล่านี้ว่าอาจเกิดขึ้นจริงก็เป็นได้

หนังสือเล่มนี้นำเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ซึ่งเกิดขึ้นจริง เกี่ยวกับการลอบสังหารประธานาธิบดีสหรัฐฯ ครั้งต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้นมาทั้งหมด มาเล่าสู่กันฟังว่าเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นอย่างไร พร้อมทั้งเสนอแง่มุมต่างๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยรวบรวมมาจากหลายๆ แหล่ง ทั้งที่เกิดขึ้นจริงและเป็นเพียงทฤษฎีที่มีการวิเคราะห์กัน ซึ่งจะไม่ฟันธงว่าสิ่งที่วิเคราะห์กันจะเป็นจริงตามนั้น เรื่องนี้คงจะต้องเป็นวิจารณ์ญาณของแต่ละบุคคลที่จะแยกแยะข้อมูลและความเชื่อเอาเอง ซึ่งก็ไม่แน่ว่าสิ่งที่นำมาเล่านี้จะเกิดขึ้นได้อีกในอนาคตหรือไม่ ท่ามกลางสถานการณ์โลกในปัจจุบันที่ยิ่งเลวร้ายลงไปเรื่อยๆ นี้

หนึ่งฤทัย เปรมปรีดา

ผู้เรียบเรียง

Assassination of **Abraham Lincoln**

ลอบสังหาร อับราฮัม ลินคอล์น

ประธานาธิบดีผู้ประกาศเลิกทาส
ที่ทำให้เกิดสงครามกลางเมือง
ถูกลอบสังหารในช่วงที่สหรัฐฯ
ตกอยู่ในความขัดแย้งสูงสุด

การลอบสังหารประธานาธิบดีสหรัฐผู้ได้ชื่อว่า
เป็นวีรบุรุษแห่งเสรีภาพและความเท่าเทียมกันใน
สังคมโลกของมนุษยทุกคน แต่ในขณะเดียวกัน
ก็ยังมีคนอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวหาว่าเขาคือผู้ที่จุดไฟ
แห่งความแตกแยกของสังคมขึ้น และก็นำมาซึ่ง
จุดจบของบุคคลผู้ที่คนส่วนใหญ่ของโลกให้การ
สรรเสริญผู้นี้

.....

หากกล่าวถึงชื่อ **อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln)**
ขึ้นแล้ว คนทั้งโลกมักคิดถึงผลงานสำคัญของประธานาธิบดีสหรัฐผู้นี้
ในด้านของการประกาศ “**เลิกทาส**” ที่สหรัฐอเมริกา ในช่วงกลางคริสต์
ศตวรรษที่ ๑๙ ซึ่งเป็นเสมือนคบเพลิงแห่งเสรีภาพอันแรกที่ถูกจุดขึ้น
และต่อมาก็ถูกจุดต่อกันไปทั่วโลก การเลิกทาสในครั้งนั้นยังหมายถึง
การมีสิทธิและเสรีภาพอันเท่าเทียมกันของมนุษย์ไม่ว่าเชื้อชาติใด สีดวง
ใด หรือชนชั้นใดก็ตามอีกด้วย อับราฮัม ลินคอล์น จึงได้รับการยกย่อง
ให้เป็นสัญลักษณ์แห่งการเลิกทาส และการมีสิทธิเสรีภาพอันเท่าเทียม
กันมานับตั้งแต่นั้นทั้งในสหรัฐอเมริกาเอง หรือทั่วทั้งโลกก็ตาม แต่ไม่ใช่
ว่าจะมีคนทุกกลุ่มที่ชื่นชมในตัวเขา โดยเฉพาะกลุ่มคนซึ่งเป็นฝ่ายที่เสีย
ผลประโยชน์จากการประกาศเลิกทาสของเขาในสหรัฐอเมริกา กลุ่มซึ่ง
จำเป็นต้องใช้แรงงานทาสกับกลุ่มที่มีความคิดเหยียดผิวเหยียดเชื้อชาติ

คนเหล่านี้ถือว่า ลินคอล์น ก็คือศัตรูของพวกเขาที่จะต้องกำจัดลงให้ได้ ขณะที่คนส่วนใหญ่ซึ่งชื่นชม ลินคอล์น ได้เลือกเขาให้ขึ้นดำรงตำแหน่ง ประธานาธิบดีสหรัฐฯ เป็นสมัยที่ ๒ เพียงไม่กี่เดือน อับราฮัม ลินคอล์น ก็ถูกลอบสังหารเสียชีวิตลง โดยฝีมือของกลุ่มผู้สมคบคิดกลุ่มหนึ่งที่โกรธแค้นเขา

วันที่ ๑๔ เมษายน ค.ศ. ๑๘๖๕ เวลา ๒๒ นาฬิกา ประธานาธิบดี **อับราฮัม ลินคอล์น** ถูกยิงในขณะที่กำลังนั่งชมละครอยู่กับภรรยา **แมรี ทอดด์ ลินคอล์น (Mary Todd Lincoln)** บนที่นั่งชั้นพิเศษ ซึ่งเรียกกันว่า **บ็อกซ์ (Box)** หรือห้องชมละครสำหรับแขกพิเศษใกล้กับเวทีของโรงละคร **ฟอร์ด เรียบเตอร์ (Ford's Theatre)** นอกจากนี้ยังมีผู้ร่วมนั่งชมอยู่ในห้องพิเศษคนอื่นๆ อีกด้วย คือนายพล **เฮนรี แรธบอน (Henry Rathbone)** และคู่หมั้น ก็คือ **คลารา แฮร์ริส (Clara Harris)** ซึ่งทั้งสองได้รับคำเชิญจากประธานาธิบดี ลินคอล์น ให้เป็นเพื่อนร่วมชมการแสดงในวันนั้นด้วย ส่วนมือปืนก็คือ **จอห์น วิลเคส บูธ (John Wilkes Booth)** ซึ่งเป็นนักแสดงคนหนึ่งของคณะละครที่เล่นวันนั้น บูธ ลอบขึ้นไปยังที่นั่งพิเศษ แล้วจึงค่อยๆ เปิดประตูเข้าไปโดยไม่มีใครสังเกต และชักปืนออกมายิงประธานาธิบดี ลินคอล์น ตรงศีรษะ ขณะเดียวกัน แรธบอน ได้พยายามเข้าไปหยุด บูธ เอาไว้ แต่ก็ถูก บูธ ชักมือออกมาอีก เล่มแล้ววัดวัดเข่าที่แขนซ้ายของ แรธบอน จนบาดเจ็บ จากนั้นจึงใช้จิ้งหะนี้กระโดดลงจากชั้นที่นั่งพิเศษลงไปที่เวที แล้วหลบหนีออกไปทางหลังเวทีอย่างรวดเร็ว ส่วน ลินคอล์น นั้นยังไม่ได้เสียชีวิตลงในทันที เขาถูกนำตัวไปรักษาพยาบาลที่ห้องพักในอาคารหลังตรงกันข้ามกับโรงละคร โดยมีแพทย์ที่อยู่ในเหตุการณ์คอยดูแลอยู่ แต่บาดแผลนั้นฉกรรจ์มาก ในที่สุด ลินคอล์น ก็เสียชีวิตลงในวันต่อมา วันที่ ๑๕ เมษายน ค.ศ. ๑๘๖๕ เวลา ๗ นาฬิกา สำหรับสาเหตุของการลอบสังหารนั้น มาจากปัญหาการเมืองที่กลุ่มผู้สมคบคิดกันวางแผนลอบสังหารครั้งนี้ซึ่งล้วน

who killed the president of the united states

แต่เป็นคนจากรัฐทางฝ่ายใต้ทั้งสิ้น มีความโกรธแค้น ลินคอล์น สืบเนื่องมาจากการประกาศเลิกทาสของ ลินคอล์น ประกอบกับความพ่ายแพ้ในสงครามกลางเมืองของรัฐทางฝ่ายใต้นั่นเอง

สำหรับชนวนเหตุของสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกาซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๖๑ จนถึงปี ค.ศ. ๑๘๖๕ นั้น กล่าวได้ว่ามีสาเหตุมาจากนโยบายเลิกทาสของประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น นั่นเอง ซึ่งเขามีแนวความคิดเช่นนี้มาตั้งแต่เริ่มเข้าสู่เส้นทางการเมืองแล้ว จนเมื่อขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. ๑๘๖๑ แล้ว จึงได้เดินหน้าผลักดันเรื่องนี้อย่างเต็มที่ และออกคำสั่งยกเลิกระบบทาสลงอย่างถาวรในปี ค.ศ. ๑๘๖๓ เรื่องนี้สร้างความไม่พอใจให้แก่รัฐทางภาคใต้ในสหรัฐอเมริกาอย่างมาก เนื่องจากรัฐเหล่านั้นมีรายได้จากการทำไร่เป็นรายได้หลักในเวลานั้น จึงต้องใช้แรงงานจากทาสเป็นส่วนใหญ่ การออกคำสั่งยกเลิกระบบทาสของ ลินคอล์น นี้สร้างผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อวิถีการดำเนินธุรกิจของชาวไร่เหล่านั้นโดยตรง เมื่อเป็นดังนี้รัฐต่างๆ จึงรวมตัวกันประกาศแข็งข้อไม่ยอมขึ้นกับอำนาจของรัฐบาลกลาง และแยกตัวออกมาก่อตั้งขึ้นเป็น **สหพันธรัฐแห่งอเมริกา (Confederate States of America)** โดยมีรัฐบาลปกครองตนเองคู่ขนานกับรัฐบาลกลาง จากจุดนี้เองสงครามกลางเมืองระหว่างรัฐบาลกลางสหรัฐฯ หรือที่มักเรียกกันว่า **ฝ่ายเหนือ** กับสหพันธรัฐฯ หรือที่เรียกว่า **ฝ่ายใต้** จึงได้เกิดขึ้นและดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา ๕ ปี กระทั่งในที่สุดฝ่ายใต้ก็เป็นฝ่ายที่พ่ายแพ้สงครามในปี ค.ศ. ๑๘๖๕ ความพ่ายแพ้ของฝ่ายใต้ครั้งนั้นทำให้รัฐต่างๆ แทบจะล้มละลายลงไปเลยทีเดียว เพราะเป็นฝ่ายที่ต้องจ่ายค่าปฏิกรรม หรือค่าเสียหายอันเกิดจากการทำสงคราม คนที่เคยเป็นเจ้าของที่ดิน เป็นเจ้าของไร่ ต้องถูกยึดที่ดิน บ้างก็ต้องถูกบีบซื้อไปโดยพวก **“คนถือกระเป๋าพรม (Carpetbagger)”** หรือพวกพ่อค่านายทุนซึ่งไร้หัวนอนปลายเท้าจากทางเหนือ ต่างใช้ออกาสนี้ลงมากกว่าน

ประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น ขณะตรวจเยี่ยมทหารแนวหน้าในสงครามกลางเมือง

ซื้อที่ดินและข้าวของเครื่องใช้ไปด้วยราคาถูๆ ซึ่งก็จำเป็นที่จะต้องขายให้เพื่อประทังชีวิตของตนและครอบครัวให้อยู่รอด จนเกิดเศรษฐกิจใหม่ที่ ไม่ใช่คนพื้นเพทางใต้ขึ้นทั่วๆทุกรัฐ ความพ่ายแพ้ในสงครามกลางเมืองของฝ่ายใต้ในครั้งนั้นจึงนอกจากทำให้คนมากมายต้องสิ้นเนื้อประดาตัวกันเป็นทิวแถวแล้ว คนฝ่ายใต้ยังถือเป็นความเสียศักดิ์ศรีอย่างจะกู้กลับคืนมาได้อีกด้วย และถึงแม้จะต้องยอมรับอำนาจของรัฐบาลกลาง แต่ก็เป็นการจำยอมที่ฝังรอยแค้นอยู่ในใจชาวใต้ส่วนใหญ่ ซึ่งประธานาธิบดี ลินคอล์น ก็ต้องตกเป็นเป้าหมายของความโกรธแค้นครั้งนี้ กระทั่งนำไปสู่การวางแผนลอบสังหารของกลุ่มสมคบคิดกลุ่มหนึ่ง

แม้ว่า อับราฮัม ลินคอล์น จะได้รับการยกย่องจากคนทั่วโลกจากการเป็นผู้สลายชนชั้นทาสลง และทำให้โลกหันมาสนใจในเรื่องของสิทธิเสมอภาคของคนทุกๆสีผิว ทุกๆเชื้อชาติเผ่าพันธุ์กันมากขึ้น แต่ในสังคม

who killed the president of the united states

ชาวอเมริกันเองกลับมีความคิดที่แตกแยกออกเป็น ๒ ฝ่าย จนถึงทุกวันนี้ก็ยังมีชาวอเมริกันจำนวนมากเช่นกันที่เห็นว่า ลินคอล์น เป็นผู้ที่สร้างความแตกแยกขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่สงครามกลางเมืองไปจนถึงความแตกแยกที่ยากจะลงรอยในเรื่องเกี่ยวกับสีผิว เพราะยังมีคนอเมริกันจำนวนไม่น้อยจนทุกวันนี้ ที่ยังคงไม่ยอมรับสิทธิเสมอภาคของคนผิวดำ และติดอยู่ในความคิดว่าถึงอย่างไรคนผิวดำก็ไม่ใช่คนอเมริกันที่แท้จริง แม้จะเกิดในสหรัฐอเมริกา แต่คนผิวดำก็ยังไม่ใช่เลือดแท้ และเป็นกลุ่มคนที่ด้อยกว่า จึงต้องเป็นทาสของคนผิวขาวตลอดไป หากไม่มีคนผิวขาวคอยคิด คอยนำ คอยมอบโอกาสแก่พวกเขาแล้ว คนผิวดำก็ไม่สามารถที่จะเดินได้ด้วยตัวเอง คนผิวดำจึงต้องยอมรับในความด้อยกว่าข้อนี้ และอยู่ในที่ของตัวเองเท่านั้น จึงจะทำให้สังคมสามารถอยู่ร่วมกันโดยปกติสุข แต่ ลินคอล์น กลับปลุกปั่นให้คนผิวดำไม่ยอมรับในสถานะของตนอีกต่อไป โดยใช้อำนาจรัฐมาบีบบังคับและทำให้สังคมเกิดความอลหม่านขึ้น ในขณะที่สังคมอีกส่วนหนึ่งก็ไม่ได้มองเช่นนั้น และเห็นว่าสิ่งที่ ลินคอล์น ทำนั้นเป็นเรื่องน่ายอเย้ยเชิดชูมากกว่า ความขัดแย้งในความคิดที่แยกออกเป็น ๒ ขั้วอย่างชัดเจนเช่นนี้ยังคงซึมลึกอยู่ในสังคมอเมริกันจนปัจจุบัน จึงมักเห็นแรงต่อต้านจากคน ๒ กลุ่มเกิดขึ้นอยู่เป็นประจำไม่เคยหยุดหย่อน

ในเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๘๖๕ รัฐบาล ลินคอล์น ได้ผลักดัน *การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ ๑๓ (Amendment XIII)* และสามารถผ่านรัฐสภาได้สำเร็จ เป็นกฎหมายที่ให้ยกเลิกระบบทาสโดยสมบูรณ์ ซึ่งนับจากนั้นอีก ๓ เดือนเศษ สงครามกลางเมืองจึงยุติลงในวันที่ ๙ เมษายน ค.ศ. ๑๘๖๕ เมื่อกองทัพของฝ่ายใต้ได้พราซัยให้แก่กองทัพฝ่ายเหนือที่ แอปโปแมตทอกซ์ (Appomattox) มลรัฐเวอร์จิเนีย ซึ่งถือเป็นสมรภูมิลุคสุดท้าย และมีการเจรจายุติสงครามกันในวันนั้น โดยมีนายพล *ยูลิสซิส เอส. แกรนต์ (Ulysses S. Grant)* ผู้บัญชาการกองทัพฝ่ายเหนือ กับ

นายพล ลี และนายพล แกรนต์ เซ็นสัญญาสงบศึกที่ แอปโหมแม็ตทอกซ์ สงครามจึงยุติลง

นายพล โรเบิร์ต อี. ลี (Robert E. Lee) ผู้บัญชาการกองทัพฝ่ายใต้ เป็นตัวแทนของแต่ละฝ่าย สงครามกลางเมืองจึงถือว่ายุติลงอย่างถาวร ในวันนั้น และหลังจากสงครามยุติลง ๒ วัน ในวันที่ ๑๑ ประธานาธิบดี ลินคอล์น ก็กล่าวคำปราศรัยต่อประชาชนที่เป็นเสมือนกับใบมีดซึ่งบาดลึกลงไปบนผิวหนังของกลุ่มคนที่โกรธแค้นเขามากยิ่งขึ้น แสดงนโยบายต่อไปของเขาว่าต้องการมอบสิทธิทางการเมืองให้แก่คนผิวดำ จากจุดนี้เองจึงทำให้กลุ่มที่โกรธแค้น ลินคอล์น ต้องเร่งลงมือกำจัดเขาก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ ลินคอล์น พุดเอาไว้ในวันนั้นจะเป็นจริงขึ้นมา ซึ่งหลังจากนั้นอีกเพียงแค่ ๓ วัน ประธานาธิบดี ลินคอล์น ก็ถูกลอบสังหารในวันที่ ๑๔ เมษายน ค.ศ. ๑๘๖๕

สำหรับ จอห์น วิลเคส บูธ ผู้ลอบสังหารประธานาธิบดี ลินคอล์น นั้น เขาเป็นนักแสดงละครที่มีชื่อเสียงอยู่มากพอสมควรในตอนนั้น และ